

Gaar ved Behandlingen af Spørgsmaalet om et Museum i Herning — for Fremme af Aandslivet i vore Provinsbyer, vil jeg udtale Ønsket om, at vi i den Samling, vi gaa i Møde, maa komme til at stifte Bekendtskab med et Forslag, som gaar ud paa at yde Aarhus Scene et virksomt Bidrag til Opfyldelse af det Maal, den har sat sig.

N. Neergaard: Under den totale Uopmærksomhed for Forhandlingerne, der for Øjeblikket hersker i det høje Ting, hvor Tankerne sikkert ere helt andre Steder, hvor end ved Andragenderne til Finansudvalget, skal jeg kun gøre faa Bemærkninger.

Naar jeg har været med til at indbringe Andragendet fra Aarhus Teater, er det sket af virkelig Sympati for dette Teater, idet jeg mener, at der er bragt saa betydelige Ofre af Kommunen og Byens Borgere, og at der dér er gjort et saa dygtigt kunstnerisk Arbejde, at det var vel forsvarligt af Staten at støtte dette Teater. Men mit Ønske har dog ikke været at ville forøge de Statsmidler, der anvendes til Understøttelse af Teatre; min Mening nu og tidligere har væsentlig været, at man burde fordele Summen paa en noget anden Maade, end hidtil er sket. Det forekommer mig nemlig vedblivende — og deri er jeg vel i god Overensstemmelse med, hvad der menes i dette Ting —, at det kongelige Teater koster Staten alt for meget, og at der ikke er god Fornuft i at fastholde et Tilskud af den Størrelse, som nu gives til det kongelige Teater, men at der derimod vilde være udmærket god Mening i at fordele de Midler, som hidtil udelukkende ere anvendte til Understøttelse for scenisk Kunst i København, imellem Hovedstaden og de Provinsbyer, som ville bringe et økonomisk Offer af Betydning for at have et fast Teater, og som ville paatage sig de Repertoireforpligtelser og øvrige Forpligtelser, hvoraf Statstilskuddet skulde gøres afhængigt. Min Tanke var altsaa, at naar disse Spørgsmaal kom frem til samlet Overvejelse, skulde vi henstille til den ærede Kultusminister at tage ogsaa denne Side af Sagen frem til alvorlig Overvejelse, hvorvidt der ikke med Hensyn til det kgl. Teater kunde træffes en Ordning, hvorved Statens Ofre paa denne Kant bleve mindre, og det, som sparedes, kunde gaa til Understøttelse først og fremmest til Aarhus Teater, men selvfølgelig ogsaa til andre Provinsscener, hvor man fra Kom-

munens Side er villig til at bringe saa betydelige Ofre, som Statsmyndighederne, naar Tiden kommer, ville fastsætte som Betingelse for Støtte fra Statens Side.

Jeg er enig med det ærede Medlem for Fredensborg-Kredsen (Johan Knudsen) i, at Aarhus Teater og ethvert statsunderstøttet Provinsteater kunde støttes indirekte derved, at der paalagdes det kgl. Teaters Kunstnere Forpligtelse til efter en vis Turnus at optræde paa de statsunderstøttede Provinsteatre.

Jeg tror, det kunde gøres uden betydeligt Afbræk i det kgl. Teaters Virksomhed, og at det vilde være af overordentlig stor Betydning for Provins-teatrene og for den Interesse, hvormed deres Virksomhed omfattes. Jeg ser i den sceniske Kunst et væsentligt Middel til Kulturens Fremme her i Landet. Et dramatisk Digterværk kan ikke komme Publikum i Tale uden fra Scenen, ved at læses bliver det altid mere eller mindre dødt, og det er absolut en Opgave for Staten at give Befolkningen, ikke blot i København, men fuldt saavel udenfor København, Lejlighed til at se vor dramatiske Litteraturs klassiske Værker fremførte i en nogenlunde værdig Udførelse. Jeg mener, at vi ogsaa paa dette Omraade skulde centralisere, saa at vi komme bort fra, at alt skal samles i Hovedstaden. De Midler, man raader over til dette og andre kulturelle Formaal, bør nogenlunde lige- ligt fordeles mellem Hovedstaden og Provinserne.

R. Nielsen (Ringkøbing Amts 5te Valgkreds): Det er om Indstillingen under Nr. 1, Betænkningens Nr. 51, vedrørende Herning Museum, at jeg vil sige et Par Ord. Ved 1ste Behandling af Finansloven fremdrog jeg denne Sag, idet jeg, som jeg da gjorde opmærksom paa, havde ventet, at man allerede paa det Finanslovsforslag, der da blev forelagt, havde foreslaaet en Bevilling til Herning Museum. En saadan Bevilling fandtes imidlertid ikke, og jeg udtalte mig saa om Forholdene og mødte for saa vidt Imødekommen og Velvillie, som de Udtalelser, der faldt fra den ærede Minister — hvad han ogsaa i Gaar hentydede til i sin Tale —, vare selvillige overfor selve Sagen. Jeg kan selvfølgelig kun takke Sagen, saavel som ogsaa for den Udtalelse, hvormed Ministeren sluttede i Gaar, idet han, saa vidt jeg forstod ham, gav et bestemt Udsagn om, at ad Aare vilde en saadan Bevilling komme til at foreligge paa Finansloven, forudsat selvfølgelig, at